

ΓΛΩΣΣΑ, Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(Διαχρονικό Πιστοποιητικό Ελληνικότητας)

«Ει οι Θεοί διαλέγονται, την των Ελλήνων
γλώττη χρώνται» (Κικέρων, 106 – 43 π. Χ.)

«Ἐστι δ' ἀρχὴ τῆς λέξεως το Ἑλληνίζειν»
(Αριστοτέλης, 384 - 322 π. Χ.)

Το τέλος του Β'Π.Π. σηματοδότησε ένα ευρύτατο πλαίσιο αλλαγών σε όλες τις εκφάνσεις του φυσικού και κοινωνικού περιβάλλοντος, σε ολόκληρο τον πλανήτη. Με μίαν λακωνική διατύπωση όρων, θα περιελάμβανα τις αλλαγές του φυσικού περιβάλλοντος, στον όρο “Κλιματική Αλλαγή” και εκείνες του κοινωνικού περιβάλλοντος και των ανθρωπίνων δραστηριοτήτων, στον όρο “Παγκοσμιοποίηση”.

Αποτολμώντας μία λακωνική, επίσης, διατύπωση του όρου «**Παγκοσμιοποίηση**» θα χρησιμοποιούσα την ερμηνεία που δίδεται στην μετάφραση του αγγλικού όρου «globalisation»¹, αφού άλλωστε η Αγγλική είναι και η γλώσσα την οποία συστηματικά μεθόδευσαν, και επέβαλαν ως διεθνή γλώσσα, οι “ιεροφάντες” τις παγκοσμιοποίησης ισχυρές δυνάμεις, Αγγλία και Η.Π.Α. προς εξυπηρέτηση των οικονομικών, πολιτιστικών, πολιτικών και κατ' επέκταση γεωπολιτικών συμφερόντων τους. Παγκοσμιοποίηση λοιπόν ή και Διεθνοποίηση, είναι η μετατροπή της οικουμένης σε μία οιονεί ενιαία πολιτική και πολιτιστική επικράτεια, σε μία παγκόσμια οικονομική ζώνη όπου προϊόντα, κεφάλαια, πληροφορίες και άνθρωποι, διακινούνται ταχύτατα σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη.

Έναντι αυτής της πρακτικής, θα μπορούσε κάποιος “αβασάνιστα” να τοποθετηθεί θετικά, προσβλέποντας στις ενδεχόμενες ευκαιρίες που παρουσιάζονται στην ανάπτυξη των τεχνολογιών, της επικοινωνίας, της πληροφορικής κλπ. Όμως στην πρακτική της εφαρμογή η Παγκοσμιοποίηση, της οποίας την εμπειρία βιώνουμε καθοριστικά τα τελευταία χρόνια, έχει πάρει οικουμενικές διαστάσεις και επεκτείνεται πλέον και στην **πολιτισμική** παγκοσμιοποίηση, την αποσκοπούσα στην ισοπέδωση των εθνικών ταυτοτήτων και την επιβολή ενός πολιτισμικού προτύπου συμπεριφοράς, τρόπου ζωής, έκφρασης και γλώσσας (της Αγγλικής). Για εμάς τους Έλληνες, αυτή η πολιτισμική παγκοσμιοποίηση συνιστά “πάρθιο βέλος”² για την εθνική και πολιτιστική μας ταυτότητα, για αυτό το τρισχιλιετές διαχρονικό πιστοποιητικό Ελληνικότητας, για αυτή την ταυτότητα της οποίας τα τέσσερα καθοριστικά

¹ Παγκοσμιοποίηση

² Εξαιρετικά επικίνδυνα βέλη εκτοξευόμενα κατά ανορθόδοξο, αιφνιδιαστικό τρόπο (αντίθετα προς την κατεύθυνση καλπασμού των αλόγων) από τους φημισμένους Πάρθιους τοξότες ιππείς. (Ασιάτες από την Κασπία Θάλασσα)

στοιχεία είναι · **το όμαιμον, το ομόγλωσσον, το ομόθρησκον, τα ομότροπα ήθη.**³

Τραγικά θύματα ενός υποκριτικού, τάχα ανθρωπιστικού διεθνισμού, τα τρία καθοριστικά στοιχεία της ταυτότητας φαλκιδεύτηκαν: **Το όμαιμον** αλλοιώθηκε από τα πολύπλοκα δημογραφικά, προσφυγικά, μεταναστευτικά προβλήματα που αναπόφευκτα δημιουργεί η συνύπαρξη κατά την εξέλιξη των πολυπολιτισμικών κοινωνιών. **Το ομόθρησκον** έχει αμβλυνθεί με την καθιέρωση ουσιαστικής ανεξιθρησκίας (άρθρον 13 του Συντάγματος). **Τα ομότροπα ήθη** παραπαιήθηκαν και εκβαρβαρώθηκαν με ταχύτατους ρυθμούς και σε αδιανόητη έκταση υποβάθμισης, σε όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής μας δραστηριότητας, με την καλλιέργεια (ιδιαίτερα από τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης), μιας εθνικής μειονεξίας για κάθε τι το ελληνικό, έναντι της προβολής ενός απογοητευτικού εξευτελιστικού “πιθηκισμού” κάθε ξένου προϊόντος, οιασδήποτε πνευματικότητας και ποιοτικής στάθμης. Σε αυτό το “ξεθώριασμα” των στοιχείων της εθνικής μας ταυτότητας, σταθερό και λαμπρό - παρά τα αδιάκοπα ραπίσματα της “ενδογενούς” μας γλωσσικής αγραμματοσύνης και βαρβαρότητας - ανάχωμα διαχρονικού μεγαλείου του Ελληνικού πνεύματος, διατηρείται το τέταρτο καθοριστικό στοιχείο Ελληνικότητας, **το ομόγλωσσον.**

Κεντρικό γνώρισμα, ιδιαίτερο και αποκλειστικό χαρακτηριστικό του ανθρώπινου είδους, η Γλώσσα. **Το ομόγλωσσον**, η κοινή μας γλώσσα, η Ελληνική γλώσσα, το τελειότερο πνευματικό δημιούργημα του ανθρώπου, η μοναδική εννοιολογική γλώσσα με την τελειότερη έκφραση σχέσης σημαίνοντος - σημαινομένου (λέξεως – εννοίας)⁴, η γλώσσα των Θεών και των Ευαγγελίων. Βάση και απαρχή της εξελικτικής πορείας της Ελλάδος, η αρχαιότερη γλώσσα της Ευρώπης θα μπορούσε επάξια να καθιερωθεί ως παγκόσμια ή ως ευρωπαϊκή γλώσσα⁵. Αυτή η Γλώσσα, το πειστικότερο διαβατήριο του Ελληνικού Έθνους στην παγκόσμια Ιστορία, στην γεωγραφία και στον Πολιτισμό, παραμένει σήμερα το τελευταίο **οχυρό** της Ελληνικότητάς μας, κινδυνεύοντας να εκθεμελιωθεί από τον εκφυλιστικό κονιορτό της πολιτισμικής παγκοσμιοποίησης και την αβάστακτη εγχώρια, συμπλεγματική “ανθυποκουλτούρα” ξενόφερτων “μαϊμουδισμών” και “μαλλιαριστικών” νεολογισμών (π.χ. γκάου, ουάου, ... του μηνού, η οδό, Γενάρης, Φλεβάρης, ...) των δήθεν προοδευτικών που μειώνοντας μεθοδευμένα ή αφελώς το ελληνικό λεξιλόγιο, οδηγούν τον λαό σε γλωσσική και κατ'επέκταση νοητική αφασία. Αυτό το **οχυρό** οφείλουμε να το διατηρήσουμε απόρθητο από τις βάρβαρες ξενικές επεμβάσεις και τις “παραάπλευρες” εσωτερικές απλοποιήσεις. Έχουμε Χρέος, είναι Δικαίωμά μας, το Αξίζουμε, να γνωρίσουμε την γλώσσα μας. Είναι Υπόθεση όλων μας. Να παρακολουθούμε την αναπόφευκτη λογική εξέλιξή της, με τις επίσης αναπόφευκτες προσαρμογές, να την βελτιώνουμε συνεχώς και να την ομιλούμε σωστά, διότι όταν ομιλείς σωστά, σκέπτεσαι και σωστά και κατά συνέπεια σχεδιάζεις σωστά και αποφασίζεις ορθολογικά. Χωρίς καμία πρόθεση γλωσσικής “ομφαλοσκοπίας”, αναγνωρίζω, σέβομαι και πα-

³ « αὐτίς δε το Ελληνικόν εόν όμαιμόν τε και ομόγλωσσον, και θεών ιδρύματα κοινά και θυσίαί ήθεά τε ομότροπα ... » (.. υπάρχει και το Ελληνικόν έθνος από το ίδιο αίμα και με την ίδια γλώσσα μ' εμάς με τον οποίο έχουμε κοινά ιερά των θεών και κοινές θυσίες και ήθη κοινά...). (ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Ουρανία 144.2.3)

⁴ « αὐτίς δε το Ελληνικόν εόν όμαιμόν τε και ομόγλωσσον, και θεών ιδρύματα κοινά και θυσίαί ήθεά τε ομότροπα ... » (.. υπάρχει και το Ελληνικόν έθνος από το ίδιο αίμα και με την ίδια γλώσσα μ' εμάς με τον οποίο έχουμε κοινά ιερά των θεών και κοινές θυσίες και ήθη κοινά...). (ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Ουρανία 144.2.3)

⁵ ψηφοφορία στο Κογκρέσο (1776) κατά την οποία, με διαφορά μιας ψήφου, η Ελληνική έχασε την ευκαιρία να είναι η επίσημη Γλώσσα των ΗΠΑ, όπως και πρόταση Ισπανών Ευρωβουλευτών (1988, 1995) για καθιέρωση της Ελληνικής ως επίσημης Γλώσσας της Ε.Ε

ραδέχομαι την σημασία, την σπουδαιότητα και αξία που έχουν οι 7.000 περίπου γλώσσες που ομιλούνται σήμερα στον πλανήτη, ως στοιχεία της ιστορικής εξέλιξης και πολιτισμικής ταυτότητας των Λαών που τις ομιλούν. «Κάθε Λαός έχει τη γλώσσα που του αξίζει» έγραψε ο Κ. Τσάτσος⁶ και «Η Ελληνική φυλή γεννήθηκε ευνοημένη με μία γλώσσα εύηχη, γεμάτη μουσικότητα» ύμνησε ο Οράτιος⁷. Με αυτή την γλώσσα, χάραχθηκε η ιστορική πολιτιστική πορεία των Ελλήνων. Πρωτοελλαδική, Μυκηναϊκή, Αρχαία Ελληνική, Ελληνιστική κοινή, Μεσαιωνική Ελληνική, Νέα Ελληνική, είναι η εξέλιξη της Εθνικής μας γλώσσας, ουσιαστικά αναλλοίωτης, από τα Ομηρικά έπη μέχρι το σημερινό Δημοτικό – Λαϊκό τραγούδι. Αυτή την διαχρονικά αδιάκοπη, διεθνή παρουσία της Ελληνικής γλώσσας διεκήρυξε, με “λακωνικά” καταλυτική επιχειρηματολογία, ο νομπελίστας ποιητής μας Οδυσσέας Ελύτης (1911 – 1996) κατά την ομιλία του στην τελετή απονομής του Νόμπελ (1979) · «... Μου εδόθηκε, αγαπητοί φίλοι, να γράφω σε μία γλώσσα που μιλιέται μόνο από μερικά εκατομμύρια ανθρώπων. Παρ’όλα αυτά, μία γλώσσα που μιλιέται επί δυόμιση χιλιάδες χρόνια χωρίς διακοπή και με ελάχιστες διαφορές».

Αυτό το τελευταίο **οχυρό**, την Εθνική μας γλώσσα, «... αναμμένο, ζωηρό κερί, στη θλιβερή γραμμή των κρύων, λυωμένων και κυρτών μισοσβησμένων κεριών του λαμπρού παρελθόντος μας ... », **οφείλουμε** να το κρατήσουμε αναμμένο να φωτίζει τα κεράκια του μέλλοντος⁸, κληροδοτώντας στις επόμενες γενιές **το πλέον αξιόπιστο διαχρονικό διαβατήριο του Έθνους μας** στην Ιστορία, στον Πολιτισμό, στην Γεωπολιτική. **Την προγονική μας Γλώσσα!** Το διαχρονικό παρόν μας στο παγκόσμιο γίνεσθαι! Διότι τα έθνη εξαφανίζονται όταν λησμονηθεί η γλώσσα τους. Καταλήγουν μια θλιβερή ή ρομαντική - κατά περίπτωση - ανάμνηση για τους ξενόγλωσσους επισκέπτες, που περιδιαβάζοντας την πανέμορφη Χώρα μας, θα σχολιάζουν αδιάφορα · «Εδώ κάποτε κατοικούσαν Έλληνες».

Το χρωστάμε «σ’ όσους ήρθαν, πέρασαν, θα ‘ρθούνε, θα περάσουν, Κριτές θα μας δικάσουν οι αγέννητοι, οι νεκροί», όπως έγραψε ο εθνικός μας ποιητής Κωστής Παλαμάς (1859 – 1943).

Δοξάκης Ιωάννης

Υποστράτηγος ε.α

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Βικιπαίδεια
2. Λεξικό Νέας Ελληνικής Γλώσσας (Γ. Μπαμπινιώτη, Καθηγητού Γλωσσολογίας στο Ε.Κ.Π.Α.)
3. Ιδεώδες Ελληνοχριστιανικών (Ιωάννου Λ. Κιτσαρά,, ΔΡ. Φιλοσοφίας)
4. Παιδεία και Γλώσσα (Χρήστου Γιανναρά, καθηγητού Φιλοσοφίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο)

⁶ Κ. Τσάτσος (1899 – 11987). Πρόεδρος της Δημοκρατίας (1975 – 1980)

⁷ Quintus Horatius Flaccus. (κορυφαίος Ρωμαίος λυρικός ποιητής και συγγραφέας / 65 – 8 π.Χ.)

⁸ Από το ποίημα Κ. Καβάφη «Κεριά»